

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.195/2024/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Lékó és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lékó László ügyvéd, cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. bíró és dr. bírósági titkár által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 17.Pk.20.457/2024/5. számú végzése ellen a kérelmezett 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 7 000 (hétezer) forint fellebbezési illeték az állam terhére marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező mint felperes az 'gazdasági társaság' alperessel szemben 2017. január 6. napján előterjesztett keresetlevelében kártérítés és sérelemdíj megfizetése iránt indított P.XI.20.172/2017. (majd P.XI.21.186/2017.) számon peres eljárást a Budai Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: kerületi bíróság) előtt.

[2] A kerületi bíróság 2018. szeptember 12. napján hozott közbenső ítéletét a másodfokon eljáró kérelmezett a 2019. március 7. napján kelt 41.Pf.639.374/2018/3. számú közbenső ítéletével helybenhagyta. Ezt követően a kerületi bíróság 2019. május 16. napján intézkedett tárgyalás 2019. június 25. napjára kitűzéséről, amelyet a kérelmező keresetmódosítására tekintettel 2019. szeptember 13-ra halasztott; ezután – arra hivatkozva, hogy a jogerős közbenső ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem elbírálása a Kúria előtt folyamatban van, érdemi cselekmény nélkül – folyamatosan tűzött ki tárgyalásokat 2019. november 7-re, 2020. január 8-ra, 2020. március 6-ra, 2020. április 30-ra, – a veszélyhelyzeti perrend alkalmazását követően – 2020. augusztus 10-re, 2020. szeptember 11-re, 2020. október 28-ra, 2020. november 25-re, 2020. december 21-re és 2021. január 27-re.

[3] A jogerős közbenső jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria a 2020. november 24-én kelt Pfv.III.21.089/2019/6. számú közbenső ítéletével hatályában fenntartotta.

[4] Ezt követően a kerületi bíróság 2021. március 10-ére azzal halasztotta el a tárgyalást, hogy a Kúria határozatát követően a felperes az időközben eltelt időtartamban felmerült további kártérítési követelése alapján a keresetét felemelte és annak további pontosítása volt indokolt; majd az ezt követő keresetpontosítás miatt az alperesi nyilatkozattételre és a felperes személyes meghallgatására tekintettel a 2021. április 13-i tárgyalást 2021. május 26. napjára halasztotta el.

[5] A kerületi bíróság 2023. április 28-án kelt 13.P.IX.21.186/2017/182. számú ítéletét a kérelmezett a kérelmező jogi képviselőjének jelenlétében kihirdetett 41.Pf.633.421/2023/2. számú ítéletével helybenhagyta.

A kérelem és az ellenirat

[6] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt a 2017. január 6. és 2023. október 3. közötti időszak az – általa 1800 napban megjelölt – észszerű időt meghaladó tartamára, összesen 630 nap figyelembevételével kérte a kérelmezettet 252 000 forint vagyoni elégtételnek a javára történő megfizetésére kötelezni.

[7] A kérelmezett az elleniratában a kérelem elutasítását kérte, ugyanis álláspontja szerint a bírósági eljárás a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (2) bekezdése szerint figyelembe vehető időtartama nem haladja meg az észszerűnek minősülő időtartamot. A per számított időtartamát 2424 napban jelölte meg, ebből azonban a részletesen előadottak szerint összesen 852 nap levonandó, az így fennmaradó 1572 nap viszont nem éri el a Pevtv. 6. §-a szerinti 60 hónapos, helyesen 1826 napos időtartamot. Arra hivatkozott – többek között –, hogy a 2019. augusztus 30. napjától 2020. augusztus 30. napjáig terjedő 366 nap levonása indokolt azért, mert a Kúria előtt a jogerős közbenső ítélet tárgyában folyamatban lévő felülvizsgálati eljárásban a Kúria több ízben nyilvántartásba helyezte az ügy iratait, ezért tétlensége miatt a kérelmezőnek a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 114/A. §-a szerinti eljárás elhúzódása miatti kifogásolást kellett volna előterjesztenie.

Az elsőfokú végzés

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 252 000 forint vagyoni elégtételt, továbbá az általános forgalmi adót is tartalmazó 177 800 forint eljárási költséget. Megállapította, hogy az eljárás során meg nem fizetett 7 560 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[9] Hangsúlyozta: a kérelemhez kötöttség érvényesül a Pevtv. alkalmazása körében és azzal, hogy a kérelmező rendelkezési jogával élve a teljes eljárásnak az észszerű időtartamot meghaladó része után érvényesített igényt, meghatározta az eljárás kereteit. A következetes bírói gyakorlat szerint amennyiben az eljárás időtartama a levonások figyelembevételével az észszerű időtartamot meghaladja, úgy nemcsak az észszerű időtartamot meghaladó időszakra, hanem az észszerű időtartamra vonatkozóan is előterjeszthető a napi 400 forint iránti igény. Azt a körülményt, hogy a kérelmezett csak 630 nap vonatkozásában érvényesítette az igényét és nem a per teljes, 2424 napos időtartamára, akként értékelte, hogy – hivatkozva a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.361/2023/2. számú, BDT 2024. 4752 számon közzétett határozatára – a kérelemhez kötöttség az összecszerűség tekintetében kötötte a bíróságot.

[10] A per számított időtartamából az elleniratban hivatkozottak közül összesen 249 napot talált levonhatónak.

[11] Hangsúlyozta, hogy a Kúria tétlensége okán az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének elmulasztását nem lehetett a kérelmezett javára értékelni, mert a 2019. március 7-én meghozott másodfokú jogerős közbenső ítéletet követően folytatódott az elsőfokú eljárás számtalan halasztással, de a kérelmezett az elsőfokú eljárásra vonatkozóan nem tett a Pevtv. 15. §-ának (3) vagy (4) bekezdésére vonatkozóan a konkrét mulasztást, az azt megalapozó tényeket és a levonandó időtartamot magában foglaló előadást. Felhívta: a Pevtv. 3. és 4. §-ában foglaltak szerint kizárólag a Pevtv. 3. §-ának (4) bekezdése alapján a jogerős közbenső ítélet meghozatalát követő eljárás időtartamát a bírósági eljárás időtartamához hozzá kell számítani, ez pedig azt jelenti, hogy ténylegesen a másodfokú jogerős közbenső ítéletet követően, bár volt közben jogerős közbenső ítélettel szemben felülvizsgálati eljárás, a Pevtv. értelmében a per az elsőfokú eljárási szakasz keretében folytatódott. Irreleváns volt ezért, hogy a kúriai eljárás párhuzamos keretében történt-e eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése vagy sem.

[12] Mivel az összesen levonható időtartamok 249 napja alapján az így figyelembe vehető 2175 nap meghaladja a kérelmező által megjelölt 1800 napnyi, a kérelmezett által megjelölt 1826 napnyi időtartamokat, a kérelemhez kötöttségből következően az elsőfokú bíróság a kérelem szerinti 630 nap vonatkozásában kötelezte a kérelmezettet 252 000 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, figyelemmel a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet 1. §-ának (2) bekezdésében foglalt napi összegre.

[13] A Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-a alapján marasztalta a kérelmezettet a kérelmező elsőfokú eljárási költségében, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM Rendelet) 2. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy a megjelölt időtartam mellett a megbízási szerződés szerinti óramennyiség és óradíj mérséklésének a 2. §-ának (2) bekezdésében írt feltételei nem voltak alkalmazandók.

[14] Tekintettel arra, hogy az eljárásban vesztes kérelmezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint személyes illetékmentes volt, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett elsőfokú eljárási illeték az állam terhén maradt.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[15] Az elsőfokú bíróság végzésével szemben a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak a megváltoztatását és a kérelem egészében elutasítását, másodlagosan a megítélt elsőfokú költség 70 000 forint + áfa összegre leszállítását.

[16] Az elsődleges fellebbezése indokolásában előadta: az elsőfokú bíróság annak ellenére kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy a Pevtv. 15. §-ának (4) és (5) bekezdése szerinti levonásokat nem megfelelően számította. Hivatkozott arra, hogy vitatja, miszerint a 2019. március 8. és 2020. november 24. napja közötti időszak az elsőfokú eljárási szakasz részének minősülne. Függetlenül azonban attól, hogy azt az időszakot a felülvizsgálati eljárás részének kell-e tekinteni, tényként állapítható meg, hogy a Kúria bármilyen eljárási cselekmény, indok nélkül, több ízben nyilvántartásba helyezte az ügy iratait, amellyel szemben a kérelmező eljárás elhúzódása miatti kifogással nem élt. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon értelmezését, mely szerint a kérelmezetti ellenirat hiányossága, miszerint nem jelölte meg, hogy a 2019. augusztus és 2020. augusztus közötti időszakra az elsőfokú eljárási szakaszban megjelölt időtartamokat miért kellene figyelmen kívül hagyni. Ezzel szemben a kérelmezett álláspontja az volt, hogy ha ezt az időszakot elsőfokú eljárási szakasznak kellene tekinteni, a kérelmező nem tudott volna az elsőfokú bíróság előtt eljárás elhúzódása miatti kifogást előterjeszteni, mivel a kerületi bíróság tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt halasztó végzésében felhívta a keresetváltoztatásra, aki arra az előírt határidőben nem nyilatkozott, ugyanakkor ennek eljárásjogi következményeit a közbenső ítélet Kúria előtt folyamatban lévő elbírálására tekintettel az elsőfokú bíróság nem tudta levonni, így a késedelem egyedül a Kúriához benyújtott eljárás elhúzódása miatti kifogással lett volna orvosolható. Felhívta arra is a figyelmet, hogy a felülvizsgálati határozat kézhezvételét követően az elsőfokú bíróság azért nem tudta levonni a jegyzőkönyvben adott felhívása jogkövetkezményeit, mert a kérelmező később keresetfelemeléssel élt, megnyitva ezzel az alperesi nyilatkozattételi lehetőséget, az eljárás továbbfolytatását. A Kúria előtti tétlenség a kérelmező számára egyértelműen felismerhető volt, az az eljárás elhúzódása miatti kifogással – beleértve a 2022. január 1. előtti, a Pevtv. hatályba lépését megelőző időszakot – orvosolható lett volna.

[17] A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy a megítélt munkadíj nem áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel, különös tekintettel arra, hogy az alapeljárásban is ugyanaz a jogi képviselő járt el a kérelmező képviseletében és több ott írt beadvány tartalmát csak megismételte, miként az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) előtti eljárásban is hasonló tartalmú kérelmet állított össze. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően tett eleget az IM rendelet 2. §-a (2) bekezdésének mellőzése tekintetében az indokolási kötelezettségének.

[18] A kérelmező a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság döntése

[19] Az ítéltábla a kérelmezett fellebbezését alaptalannak találta a következők szerint:

[20] A fellebbezés miközben elsődlegesen a kérelem teljes elutasítását kérte, azonban kizárólag a Kúria előtti eljárásban az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmaradása okán tett az elsőfokú végzés jogszabálysértő értelmezésére előadásokat. Ahogyan abban a bírói gyakorlat mind az 1952. évi Pp., mind a Pp. hatálya alatt is számos alkalommal állást foglalt: a fellebbezésben kell szövegszerűen leírni azt az eljárási vagy anyagi jogi jogszabálysértést, amelyen a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét. Mindezt egy korábbi beadványra történő visszautalással sem lehet teljesíteni; tehát az elleniratra visszautalással sem elégséges, mivel az ellenirat nem a fellebbezés része (*Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6., Kúria Pkf.II.24.839/2019/3., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8.*). A jelen fellebbezésben azonban a kérelmezett az elleniratra visszautalást sem tett. Ezért az ítéltábla a fellebbezés indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a kérelmezett a fellebbezésében szövegesen is körülírt. Ebből következően érdemben nem vizsgálhatta az ítéltábla, hogy mindezen túl az elleniratban kért további időtartamok levonásával kapcsolatban helyes volt-e az elsőfokú bíróság döntése.

[21] A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam nem számítható bele a bírósági eljárás időtartamába akkor, ha a kérelmező *a jogszabályban biztosított lehetősége ellenére nem nyújtott be kifogást* az eljárás elhúzódása miatt. Abban osztotta az ítéltábla a kérelmezett álláspontját, hogy az eljárás elhúzódása miatti kifogás elvárása a Pevtv. hatályba lépése előtti eljárási cselekményekre is alkalmazandó. Az eljárás elhúzódása miatti kifogás a magyar polgári eljárásjogban a bírósági eljárás elhúzódása miatti kifogás jogintézményének bevezetéséhez kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2006. évi XIX. törvény által az 1952. évi Pp. 114/A.-114/B. §-aival beiktatott, 2006. április 1-je óta létező jogintézmény. Ennek bevezetésével a jogalkotó olyan eljárási eszköz kiépítését célozta, amely az eljárások folyamatában ráhatást biztosít az eljárások elhúzódsmentes folytatására, és megfelelő védelmet jelent az azt okozó magatartásokkal szemben. Mind a korábbi, mind a hatályos polgári perrendtartás ezzel kívánta biztosítani a törvény vagy a bíróság által meghatározott vagy egyébként a bíróság által az ügy észszerű időn belüli intézésének elmulasztása („inaktív időszak”) miatti közvetlen sérelem kiküszöbölését azzal, hogy lehetőséget adott a félnek arra, hogy a mulasztást az ügyben eljáró bíróságnak jelezze, amely ezáltal vagy megtette a kifogásban sérelmezett helyzet megszüntetése érdekében szükséges intézkedéseket vagy a kifogást a másodfokú bírósághoz (illetve a Kúria másik tanácsához) terjesztette fel, amely utóbbi döntött annak alaposságáról. A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése tehát nem utólag alapított egy jogvédelmi elvárást, hanem az eljárás elhúzódása miatt pénzbeli szankciót érvényesítő féltől azt kéri számon, hogy igénybe vette-e azt a jogi eszközt, amelyet a jogalkotó kifejezetten az észszerű idő sérelmének az elhárítására vezetett be.

[22] A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésében foglaltak szerinti követelményt azonban nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni. Az elsőfokú bíróság a következetes jogalkalmazói gyakorlat szerint értelmezte az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztásának a vagyoni elégtételre való jogosultság szempontjából kialakított követelményeit akként, hogy az egyes mulasztásokat egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni (*Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2., Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.003/2022/2., Pkf.II.20.032/2023/2., Pkf.II.20.287/2023/2., Pkf.I.20.001/2024/2., Pkf.I.20.035/2024/2., Pkf.II.20.131/2024/2.*). Ennek a sajátos perorvoslatnak az igénybevételi kötelezettségét nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni, hanem – visszautalva az előzőekben hivatkozott jogerős határozatokban megjelenő értelmezésre – minden egyes mulasztásra kell egyedi vizsgálatot elvégezni. Az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (2) bekezdése, egyezően a Pp. 157. §-ának (1) bekezdésével, nem valamennyi, a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időtartam orvoslása végett teszi lehetővé annak igénybevételét, hanem csupán akkor, ha a bíróság valamilyen – törvény vagy saját maga által megállapított – határidőt mulasztott vagy észszerű időn belül nem intézkedett; más eljárási szabálysértések elhárítására ez a jogintézmény nem szolgál. Másrészt a határidők és az észszerű időtartam elmulasztása mellett is vizsgálni kell annak a sérelem elhárítására alkalmasságát. Mindezeket túl azt is tekintetbe kell venni, hogy a bíróság kötelezettsége a saját közhatalmi tevékenységére irányadó szabályok betartása, így a feleknek is abból a feltételezésből kell kiindulniuk, hogy a bíróságok betartják a rájuk vonatkozó – így az észszerű időn belüli cselekvést érintő – eljárási szabályokat. Ennek alapján a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. Ez a félre méltányos értelmezés felel meg az EJEB elvárásainak és egyeztethető össze a Pevtv. létrehozásának jogalkotói céljával.

[23] Mindenben megfelelően értelmezte a jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a Kúria előtt a jogerős közbenső ítélet elleni felülvizsgálati kérelem elbírálása folytán folyamatban volt felülvizsgálati eljárás alatt a Pevtv. rendszerében az elsőfokú eljárási szakasz tartott. A Pevtv. 3. §-a (4) bekezdésének a rendelkezése egyértelmű abban, hogy a jogerős közbenső ítélet meghozatalát követő eljárás időtartamát a bírósági eljárás időtartamához hozzá kell számítani azzal, hogy a jogerős közbenső ítélet meghozatalát követő eljárás kezdőnapja a közbenső ítélet jogerőre emelkedését követő nap. Mivel pedig a Pevtv. 2. §-ának (5) bekezdése azt írja elő, hogy az adott eljárási szakasz az eljárási szakaszt befejező határozat meghozatalának napjáig tart, a (4) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az eljárást befejező jogerős határozat alatt az első- vagy másodfokú eljárást befejező határozatot, a jogerős határozat ellen felülvizsgálati kérelem előterjesztése esetén pedig a felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletet is érteni kell – mivel a közbenső ítélet nem fejezi be az eljárást, egyértelmű, hogy az eljárás a jogerős közbenső ítélet meghozatalát követő naptól – függetlenül a Kúria eljárásától – a Pevtv. szerinti elsőfokú szakaszában volt.

[24] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy az elleniratban a Pevtv. 14. §-ának (2) bekezdése szerint elvárt határozottsággal nem jelölte meg a kérelmezett, hogy a Kúria előtti, ekként az elsőfokú eljárási szakaszhoz sorolt mely tények alapján megállapítható mely mulasztások tették volna indokolttá az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztését, és emiatt mely konkrét időtartamok levonása lett volna indokolt. Ezzel

szemben a kérelmezett azon hivatkozása, hogy „több ízben nyilvántartásba helyezte az ügy iratait”, csak az általánosság szintjén maradt, amely levonásra nem adhat alapot. A következetes bírói gyakorlat szerint a kérelmezett által nem hivatkozott tényeket a nemperes eljárásban eljáró bíróság nem veheti figyelembe (*Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600, Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2 – közzétéve: BDT2023. 4620, Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.147/2023/2., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.298/2023/2.*). Ha a kérelmezett az elleniratában nem jelöli meg, hogy az eljáró bíróság mely mulasztása miatt lett volna elvárta a kérelmezőtől az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztése, ezen hivatkozása nem vehető figyelembe (*Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.294/2023/2.*). A kérelmezettnek nemcsak a kérelmező azon eljárási cselekményeit vagy mulasztásait kell feltüntetnie az elleniratban, amelyek megalapozzák a pertartam csökkentését, hanem azt a konkrétan meghatározott időtartamot is, amellyel a pertartamot csökkenteni kell (*Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.385/2023/2.*). Az ellenirat hivatkozásai ezeknek a követelményeknek nem feleltek meg, ezért megalapozottan tekintett el az elsőfokú bíróság ezen az alapon egyes időszakok figyelmen kívül hagyásától.

[25] Mindezen túl arra is helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy a jogerős közbenső ítélet elleni felülvizsgálati kérelem elbírálása és ezzel egyidejűleg a per az összecszerűség tekintetében elsőfokon folytatása miatt eleve nem is állapítható meg az összefüggés a Kúria előtti eljárás állított elhúzódása és a per időtartama között, emiatt a kifogás előterjesztése fel sem volt vethető. A per elhúzódását ebben az esetben a Kúria előtti eljárás – hiszen annak az összecszerűséget tárgyaló elsőfokú eljárásra nem volt kihatása – figyelmen kívül hagyásával kell megítélni. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható következményhez vezethetne, hogy amennyiben az összecszerűséget tárgyaló kerületi bíróság előtt és ugyanakkor a jogerős közbenső ítélet elleni felülvizsgálatot tárgyaló Kúria előtt is volt eljárás elhúzódása miatti kifogással nem támadott határidő-mulasztás, úgy ugyanazt az időszakot kétszer is le lehetne vonni, amely a Pevtv. rendszerében értelmezhetetlen. A kerületi bíróság nem a per tárgyalásának felfüggesztéséről vagy az iratok másolása mellett az érdemi elbírálásról, hanem az érdemi cselekmények nélküli folyamatos tárgyalásokról, ekképpen célszerűtlen eljárási cselekményekről döntött. Az elsőfokon tárgyalta perben pedig formálisan nem voltak mulasztások, mert a bíróság folyamatosan tűzött ki tárgyalási hatánapokat, inaktivitás hiányában az eljárás elhúzódása miatti kifogás sem volt igénybe vehető. Az eljárás elhúzódása elleni kifogás ugyanis nem alkalmas jogorvoslat annak a sérelemnek a kiküszöbölésére – ezért elmulasztása nem is róható a fél terhére –, hogy a bíróság formálisan nem mulaszt határidőt, hanem az eljárás elhúzódását a nem megfelelően választott, célszerűtlen pervezetés idézi elő (*Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.298/2023/2., Pkf.II.20.314/2023/2., Pkf.II.20.038/2024/2.*) A levonást nem alapozhatják meg a kérelmező a törvényi szabályok szerint megengedett későbbi keresetváltoztatása és az annak folytán szükségessé váló eljárási cselekmények sem; a kereset szabályszerű megváltoztatásával kapcsolatban semmilyen határidő-mulasztás nem történt, amely alapján ebben a körben nincs jelentősége az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmaradásának.

[26] A jogszabályi rendelkezésekkel összhangban határozta meg az elsőfokú bíróság a kérelmező eljárási költségének összegét is. A kérelmező az elsőfokú ügyvédi munkadíj összegét az IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján számította fel. Ennek értelmében az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét felszámíthatja. A kérelmező megfelelően igazolta az elsőfokú eljárásra kikötött ügyvédi munkadíjat, ezért annak felszámítása a jogszabályi rendelkezések szerinti összegben történt. A kérelmezett az indokolt jogi képviseleti tevékenységre tekintettel állította a díj túlzott mértékét. Az ítéltábla azonban a kikötött díj mérséklését nem találta indokoltnak. Kiegészítve az elsőfokú bíróság

érdemben helyes indokait: az IM rendelet 2. §-ának (2) bekezdése alapján a felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A mérséklés a normaszöveg szerint soha nem kötelezettség, hanem minden egyedi esetben a bíróság mérlegelésén alapul. Az eljárás tárgyának értéke kétségtelenül nem volt magas összegű; a kérelmező jogi képviselője azonban előterjesztett egy 6 oldalas kérelmet, amelyhez 4, az alapperre vonatkozó mellékletet csatolt; 1 oldalas beadványában bejelentette – a határozat csatolásával – az EJEB előtti eljárás befejezését, majd előterjesztett egy 2 oldalas észrevételt. A jogvita ugyan nem volt az átlagostól bonyolultabb, de nyilvánvalóan igényelte a kérelmezett elleniratában foglaltaknak megfelelően az alapper iratainak az ismételt áttekintését. Az azonos jogi képviselő által az alapperben és az EJEB eljárásban tett részben azonos tartalmú nyilatkozatok felhasználása sem csökkenti jelentősen a jogi képviseleti tevékenységet, hiszen nyilvánvalóan a nyilatkozatokat az adott eljárás sajátosságaihoz kellett igazítani. Mindezek alapján az ítéltábla nem találta indokoltnak a szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj leszállítását.

[27] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[28] A fellebbezés nem vezetett eredményre, azonban a kérelmező a másodfokú eljárásban nem tett nyilatkozatot, ezért másodfokú költsége megfizetéséről rendelkezni nem kellett.

[29] Az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték, a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán, a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2024. június 13.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Répássy Árpád s.k. bíró